

DOPIŠ PRO TEBE

CO JE DUCHOVNÍ ŽIVOT?

17/77

K duchovnímu životu dospěje každý, kdo se snaží poctivě křesťansky žít. Není to ani askeze, ani vyšší stupně vnitřní modlitby ani mimořádné mystické stavy.

ZÁKLADNÍ PRAVIDLA PRO VEDENÍ VLASTNÍ DUŠE

1. NADPŘIROZENÝ ŽIVOT JEŽÍŠE KRISTA JE VE MNĚ VÍROU, NADĚJÍ A LÁSKOU. – Jako Syn Boží posvěcuje pak s Otcem a Duchem sv. mou duši milostí. Je to život činnosti, asi jako je nutné srdce pro činnost celého těla. Vnitřní život Bůh obvykle skrývá, chce zvýšit mé zásluhy z víry. Jen začátečníci, konvertité, jej cítí silně, aby snadněji překonali první překážky, nadchli se. Jinak jej obvykle přirozenými schopnostmi nevnímám. Věřím, že ve mně je, ponechává mi svobodnou vůli a užívá osob, událostí a věcí, aby mi dal najevo vůli Boží a příležitost, rozmnožit božský život. Ztratím-li jej smrtelnou urážkou Boha, mohu jej zase získat dokonalou lítostí a svátostí smíření (sv. zpovědí). Tělo Páně tento život milosti živí, chrání a rozmnožuje.

2. ŽIVOTEM V POSVĚCující MILOSTI MI DÁVÁ JEŽÍŠ SVĚHO DUCHA. – Dokud milosti neodporuji, myslím, sloužím, miluji, chci, trpím s Ježíšem, v něm a skrze něho – jako on. Uskutečňuji ideál sv. Pavla: » Žiji už ne já, nýbrž žije ve mně Kristus. « (Gal 2, 20). Křesťanský život, zbožnost, vnitřní život, svatost jsou různé stupně stejné lásky, jako svítání, červánky a jas slunce. Nemyslíme teď vnitřním životem fond božské lásky posvěcující mi-

losti, nýbrž spíše vnitřní život skutků. Projevuje se tak, že milosti posvěcující užíváme k produchovníení své činnosti.

VNITŘNÍ ČILI DUCHOVNÍ ŽIVOT JE TEDY ČINNOST DUŠE, KTERÁ SE SNAŽÍ OVLÁDAT SVÉ ŠPATNÉ NÁKLONNOSTI, SOUDIT O VŠEM PODLE EVANGELIA A JEDNAT PODLE PŘÍKLADU JEŽÍŠE KRISTA. Odvrací se od všeho, co poškozuje nebo ničí její nadpřirozený život, obrací se k Bohu a spojuje se s ním. Využívá milosti přítomné chvíle. » Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten přináší mnoho ovoce. « (Jan 15, 5)

3. **VĚDOMÍ, ŽE JEŽÍŠ JE SE MNOU, MUSÍ PRONIKNOUT CELOU MOU BYTOSTÍ, VŠEMI SCHOPNOSTMI.** – Jestliže se nesnažím o účinnou přítomnost Ježíšovu v sobě, připravuji se o jeden z nejmocnějších prostředků duchovního života. Stane-li se Pán mým životem, získám všechny ctnosti. I má modlitba bude silná, mou vírou se bude modlit k Otci sám Ježíš Kristus.

4. **NADPŘIROZENÝ ŽIVOT SÍLÍ TÍM, ŽE V SOBĚ PŘEPOUŠTÍM STÁLE VÍC MÍSTA JEŽÍŠI.** Jak?

- a) Záslužnými činy – pěstováním ctností, utrpením s Ježíšem, odříkáním, s láskou a ochotně snášeným tělesným i duševním utrpením, modlitbou, mší sv., úctou k Matce Boží a svatým ...
- b) Svátostmi – hlavně Nejsvětější svátostí oltářní a svátostí smíření (sv. zpovědí).

Každou událost k nám přistupuje Pán. Moudrost a lásku skrývá za událostmi a naléhá, abych s ním spolupracoval na duchovním rozkvětu jeho života ve mně. Ze všeho, co vidíme kolem sebe, i kdyby to bylo zlo, se máme radovat, protože Pán to promění jednou ve svou slávu – buď svým milosrdenstvím, nebo svou spravedlností! Sám nás vyzývá, abychom se stále radovali. A aby – jak praví sv. Pavel – v nás žádné poselství milosti nezůstalo bez užitku.

5. **TŘI ŽÁDOSTIVOSTI – ŽÁDOST TĚLA, ŽÁDOST OČÍ A PÝCHA – DĚDICTVÍ PRVNÍHO HŘÍCHU – SE ROZMNOŽUJÍ KAŽDÝM OSOBNÍM HŘÍCHEM A VKLÁDAJÍ DO NÁS ZÁRODKY SMRTI.** – Dovolím-li, aby rostly, ničí ve mně život Ježíšův a mohou jej zničit úplně. Sebe-silnější pokušení či špatná náklonnost mé duši neuškodí, pokud s nimi nesouhlasím. Naopak, tento život milosti ve mně ještě posilují. Je to jako velký boj, v němž se nevzdávám a nakonec musím zvítězit!

6. NEUŽÍVÁM-LI STÁLE A POCTIVĚ PROSTŘEDKY PROTI ŽÁDOSTI-VOSTEM, ROZUM SE ZATEMŇUJE, VŮLE OSLABUJE, TAKŽE UŽ NEMOHU S JEŽÍŠEM NA RŮSTU JEHO ŽIVOTA V SOBĚ SPOLUPRACOVAT. – Vnitřní život slábne, vůle zvlažňuje a lhostejní. Z roztržitosti, lehkomyslnosti či klamu si zahrávám s všedním hříchem – pak je jen krůček k hříchu smrtelnému. Jak se osvobodit?

- a) Oživím v sobě bázeň Boží – představím si svou smrt, tresty, které jsou rubem hříchu, bídu očištěnce a zoufalství pekla. Někdy nám Bůh pomůže vhodným utrpením nebo upozorněním.
- b) Vzbudím lítost. – Pán k nám přišel z lásky. Trpěl, dal se ponižovat, ukřižovat. Představím si Kalvárii, zmučené tělo, opuštěnost – a prosím, aby roztavil led mé lhostejnosti.

7. JAK POZNÁM? ŽE NEJSEM VE VNITŘNÍM ŽIVOTĚ TAM, KDE MĚ PÁN CHCE MÍT?

- a) Necítím touhu žít s Pánem, je mi lhostejné, jestli se Bohu líbím či ne. Zanedbávám modlitbu, mši sv., svátosti, zpytování svědomí, duchovní četbu, nebo to dělám vědomě a dobrovolně vlažně, lhostejně, bez užitku.
- b) Nesoustředím se tak, aby mé srdce zůstalo i ve víru všedního života čisté a velkomyslné, abych netlumil Ježíšův hlas, který mě vyzývá k statečnému boji proti zlým sklonům těla, svádějícímu světu a ďáblu. Dobré jsou střelné modlitby – ve vteřince se obrátím s díkem nebo s prosbou k Pánu, nebo vnitřní sv. přijímání, vědomí, že Bůh je ve mně, kolem mne. Nesnažím-li se soustředit, přerůstají mi všední hříchy přes hlavu – ani to nepozoruji. Nebo se klamu zdánlivou zbožností, prací ve farnosti apod. Ze zaviněného nedostatku soustředěnosti a opatrnosti vzniká zaslepenost.

8. VNITŘNÍ ŽIVOT ZÁVISÍ NA BDĚLOSTI, TJ. ČASTÉ POZORNOSTI, ABY NAŠE JEDNÁNÍ BYLO STÁLE DOKONALÉ V POHNUTKÁCH I V PROVEDENÍ. – Ne bdělost nervózní, neklidná, ale nenucená, bez chvatu a vytrvalá! Je to spíš práce vůle a lásky k Bohu než ducha. Ten je volný pro plnění povinností. Bdělost zdokonaluje činnost, protože se řídí duchem Božím. CO DĚLÁŠ, DĚLEJ DOKONALE! Duše bděle pozoruje, co se v ní děje: dojmy, úmysly, vášně, náklonnosti-vnitřní i vnější činy, myšlenky a slova. Protivníkem je roztržitost. Snažím-li se poctivě, stane se bdělost trvalým stavem. Ptám se: Co by dělal nyní Ježíš? Co by mi radil? Co ode mne

chce? – Spojí-li se s Ježíšem skrze jeho svatou Matku, je má bdělost vroucnější.

9. JEŽÍŠ VLÁDNE V KAŽDÉ DUŠI, KTERÁ SE HO SNAŽÍ S LÁSKOU A POCTIVĚ NÁSLEDOVAT!

a) Duše se chová správně a s láskou ke všem, ať jsou mu příjemní či ne. Odbourává averze, alergie – jsou proti Kristu v druhém člověku. Vzor – náš Pán: » Sestoupil jsem z nebe, ne abych dělal svou vůli, ale vůli toho, který mě poslal. « (Jan 6, 38)

b) Máme dělat ochotně i to, co se nám protiví, je-li to dobré. Jednáme proti dědičným hříchem narušené přirozenosti a následujeme Pána v chudobě, v lásce k utrpení a v pokoře.

10. PÁN STÁLE NABÍZÍ VŠECHNY PROSTŘEDKY K VNITŘNÍMU ŽIVOTU – I KDYBY BYL MŮJ STAV SEBE HORŠÍ. – Stačí vůle k modlitbě a věrnost milosti – daru Kristovy lásky.

11. PÁN CHCE, ABYCH I DRUHÝM POMÁHAL NA CESTĚ K NĚMU. – Duší a životem apoštolátu je Kristus. » Beze mne nemůžete nic udělat. « (Jan 15, 5) » Všechno zmožu v tom, který mě posiluje. « (Filip 4, 13) – Spoléhám-li pyšně na své nadání, honím se za slávou a uznáním, vede má práce ke zkáze, ba ke zlu. Je skoro svatokrádeží přivlastňovat si Boží schopnosti. Dejme se jako pokorný a ochotný nástroj Bohu k dispozici. Uvědomme si, že pokora je zárukou Boží pomoci a úspěšného apoštolátu. Uvažujme často:

jestli stále přesvědčen o marnosti svých činů, konám-li je bez Boha?

ničím v sobě neúprosně každou samolibost a marnivost? Nedůvěřuji si?

prosím Boha, aby vdechl život do činů, které koná skrze mě a chránil mě před pýchou?

Pýcha je hlavní překážkou Boží pomoci a požehnání!

Vnitřní život je život vyvolených. VYVOLENÍ JSME VŠICHNI – stačí odpovědět na Boží výzvu ANO – a toto ANO opakovat stále – v modlitbě i ve skutcích.

*Podle: J. B. Chautard – opat trapistů:
DUŠE KAŽDÉHO APOŠTOLÁTU.*

Své dotazy a připomínky pište na adresu:

VELEHRAD, Postfach 592, CH-8004 Zürich